

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobce: I. S., nar. X, státní příslušnost X, t.č. X, zast. Mgr. Markem Čechovským, advokátem, adresa pro doručování: AK Čechovský & Václavek s.r.o., Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, Olšanská 2, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.10.2013 č.j. CPR-13321-2/ČJ-2013-930310-V234,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou včas podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 25.10.2013 č.j. CPR-13321-2/ČJ-2013-931310-V234, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, odd. pobytové kontroly, pátrání a eskort, č.j. KRPA-312632/ČJ-2013-000022 ze dne 21.8.2013, jímž bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, (dále také zákon o pobytu cizinců), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU byla stanovena na tři roky. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států EU, byl stanoven podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba k vycestování z území ČR do 15 dnů po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Podle § 120a zákona o pobytu cizinců bylo konstatováno, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 tohoto zákona.

Žalobce v žalobě uvedl, že považuje rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně za nezákonné, neboť již správním orgánem I. stupně nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, a to bez důvodných pochybností, jak je vyžadováno v ust. § 3 správního řádu. Dle žalobce správní orgán důkladně zjistil všechny okolnosti svědčící v neprospěch žalobce, ale opomněl zjišťovat i skutečnosti v jeho prospěch.

Žalobce poukázal na neurčitost odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně a v této souvislosti namítal nedostatečné přezkoumání tohoto rozhodnutí v odvolacím řízení. Žalobce se domnívá, že je třeba označit napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné. Poukázal na to, že jednání, kterého se měl dopustit a které zakládá důvod pro rozhodnutí o vyhoštění, je nejednoznačně stanoveno. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 platí, že rozhodnutí o správním vyhoštění lze vydat, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu. Je evidentní, že skutková podstata tohoto provinění má dvě hypotézy, přičemž postačí naplnění jedné z nich k uložení správního vyhoštění. Ve výrokové části prvoinstančního rozhodnutí přitom není řádně definováno, jakého pochybení se žalobce dopustil. Ačkoli rozhodnutí o správním vyhoštění nemá povahu klasické sankce, lze očekávat stejné nároky při specifikaci postiženého jednání jako např. u přestupku. Dle ust. § 68 odst. 2 správního řádu platí, že ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle něž bylo rozhodováno, a označení účastníků. Ačkoli je si žalobce vědom, že se na danou věc nevztahuje zákon o přestupcích, vzhledem k charakteru rozhodnutí o správním vyhoštění přestup připomíná i ust. § 77 zákon a o přestupcích, dle něhož *„výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spácháním, vyslovení viny, druh a výměr sankce“*. Dle názoru žalobce není z výrokové části dostatečně zřejmé, jakého pochybení se žalobce dopustil a v tomto ohledu je nutno označit napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Odvolací správní orgán toto závažné pochybení ve svém rozhodnutí nenapravil, čímž zatížil nezákonností i své rozhodnutí.

Žalobce uvedl, že v případě, že by soud neuznal tuto základní námitku o nepřezkoumatelnosti výrokové části, považuje i věcnou stránku napadeného rozhodnutí i rozhodnutí prvoinstančního za chybnou. Namítá nedostatečné zjištění stavu věci, především rozsahu dokazování. Jediným podkladem pro rozhodnutí ve věci je protokol o vyjádření účastníka řízení, který byl však proveden lajdácky a bez náležitého šetření oprávněných zájmů dotčené osoby. Žalobce vytýká absenci tlumočníka, neboť pochopení položených otázek je způsobilé mít zásadní vliv na zjištění stavu věci. Žalobce poukázal na závěr prvoinstančního správního orgánu, který uvedl, že nemá prostor pro rozsáhlé ověřování všech okolností nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života. Dle žalobce tak správní orgán přímo doznává, že řádně nezjistil stav věci. Žalobce rovněž nesouhlasí s tvrzením prvoinstančního správního orgánu, kdy tento uvedl, že se žalobce nijak nesnažil o vydání náhradního cestovního dokladu. Toto není pravda a svědčí o tom protokol o podání vysvětlení, kde žalobce uvedl, že se o získání nového cestovního dokladu pokoušel.

Žalobce rovněž vidí nepřiměřenost rozhodnutí ve stanovení doby, na kterou mu je vyhoštění uloženo. Tato doba není adekvátní okolností případu a odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů. Žalobce plně spolupracoval ze správním orgánem, vypověděl pravdu o svém pobytu na území a deklaroval připravenost vycestovat z území republiky dobrovolně. Dle žalobce správní orgány nedostatečně posoudily přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud jde o zásah do jeho soukromého a rodinného života. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona platí, že rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah soukromého nebo rodinného života

cizince. Ust. § 174a zákona pak stanoví, že při posuzování přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Dle názoru žalobce je hodnocení podle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců provedené prvoinstančním správním orgánem čistě formalistické a nijak nepokrývá konkrétní situaci a jenom paušálně prochází jednotlivé regulativy. Podle žalobce správní orgán zneužívá vyjádření účastníka řízení k vyloučení jakýchkoli vazeb na území ČR namísto toho, aby náležitě zjistil stav věci. Ačkoli je protokol o vyjádření účastníka řízení zásadním podkladem pro rozhodnutí ve věci, nebyl proveden s náležitou péčí, neboť absentoval tlumočník, což mohlo mít zásadní vliv na zjištěné okolnosti. Není zohledněn dlouhodobý pobyt žalobce na území ČR. Je nesporné, že za téměř 15 let pobytu má žalobce vytvořeno sociální a kulturní zázemí, to však není nijak v řízení zohledněno. Zásah do soukromého života správní orgány vylučují s poukazem na přítomnost rodiny žalobce na území Ukrajiny. Dle žalobce nelze přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění stavět na skutečnosti, že cizinec má na území své původní vlasti zázemí a má se tedy kam vrátit, resp. že tato skutečnost nemůže být jediným kritériem posouzení přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž tento argument používá při zdůvodnění přiměřenosti daného rozhodnutí žalovaným. Na takové rozhodnutí je pak nutno pohlížet jako na nepřezkoumatelné s ohledem na nedostatek důvodů, o které se takové rozhodnutí opírá, když není řádně zjišťován skutkový stav, nýbrž prostě konstatováno rodinné zázemí na území domovského státu, což však není dostatečný důvod pro odmítnutí nepřiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, a to celé s ohledem na délku žalobcova pobytu na území republiky.

Žalobce je dále toho názoru, že je rozhodnutí žalovaného v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Dle žalobce správní orgán v tomto ohledu zcela pochybil, v odůvodnění pouze konstatoval, že rozhodnutí je přiměřené a prvoinstanční orgán zkoumal otázku zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, avšak není zde nijak zdůvodněno, proč žalovaný považuje prvoinstanční rozhodnutí v tomto ohledu za přiměřené a vyhovující nárokům zákona i správního řádu.

Žalobce z těchto důvodů navrhl, aby soud žalobě vyhověl, zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Žalobce rovněž žádal přiznání náhrady nákladů řízení.

Žalovaný se vyjádřil k podané žalobě a odkázal na napadené rozhodnutí i odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Odkázal rovněž na obsah správního spisu, z něhož bylo vycházeno. Poukázal na to, že z těchto podkladů jasně vyplývá, že žalobce pobýval na území ČR minimálně od 1.1.2008 do 21.8.2013 bez cestovního dokladu a zároveň minimálně od 15.12.2005 do 21.8.2013 bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Naplnil důvody uvedené v ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců.

Pokud žalobce namítá nepřítomnost tlumočníka při jeho výpovědi do protokolu, poukázal žalovaný na to, že žalobce sám uvedl, že jazyku rozumí a tlumočníka nežádá. Potvrdil podpisem uvedenou informaci. Žalovaný uvedl, že neshledal ve svém postupu žádné pochybení, a proto navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále s.ř.s.) napadené rozhodnutí v mezích

žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí.

Soud ve věci rozhodl při jednání, neboť žalobce nesouhlasil s rozhodnutím věci bez jednání.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce při kontrole provedené dne 21.8.2013 uvedl nepravdivé údaje o své osobě, vydával se za osobu jinou. Poté, co byl ztotožněn, uvedl, že se za jinou osobu vydával z toho důvodu, neboť si byl vědom toho, že na území ČR pobývá neoprávněně a nechtěl být zajištěn. Chce dobrovolně vycestovat na Ukrajinu za přítelkyni, se kterou má dceru. Žalobce na území ČR pobývá od roku 1998. Protože zde pobýval neoprávněně, bylo mu v roce 2001 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. V letech 2002 – 2005 zde žalobce pobýval na základě azylového řízení, které bylo skončeno a měl pak třicet dnů na to, aby z území do 14.9.2005 vycestoval. Z území však nevycestoval, toto sám potvrdil ve své výpovědi. Pobývá zde tedy od 15.9.2005 do 21.8.2013 bez víza a od 1.1.2008 do 21.8.2013 bez cestovního dokladu, neboť jeho cestovní doklad pozbyl platnost v roce 2007.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí pak konstatoval, že žalobce i přes uložené správní vyhoštění v roce 2001 svou pobytovou situaci na území ČR neřešil. Pobýval zde nadále v rozporu se zákonem.

Pokud pak žalobce v žalobě namítal, že tato skutečnost není pravdivá, nedoložil, že by postupoval jinak a chtěl dosáhnout legalizace svého pobytu, popř. získání nového pasu a víza.

Městský soud v Praze se zabýval jednotlivými námitkami vznesenými v žalobě a věc posoudil takto:

Správní vyhoštění bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn, anebo pobývá-li na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Z odůvodnění správního rozhodnutí je zřejmé, že v případě žalobce byly naplněny tyto body uvedeného ustanovení, neboť bylo zjištěno, že žalobce na území pobýval v době od 15.9.2005 do 21.8.2013 bez víza a od 1.1.2008 do 21.8.2013 bez cestovního dokladu. Žalobce tyto skutečnosti nepopřel.

Soud nemůže dát žalobci za pravdu v jeho tvrzení, že není řádně definováno, jakého pochybení se žalobce dopustil. Toto je přesně definováno v ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 i 2 zákona o pobytu cizinců. V bodě 2 je uvedeno, že se jedná o pobyt na území bez víza, anebo pobyt bez platného oprávnění k pobytu. V případě žalobce bylo zjištěno, že pobýval na území bez víza, ač byl povinen si pro svůj pobyt vízum obstarat. Bylo tedy jednoznačně uvedeno, jaké jednání bylo posuzováno. V uvedeném ustanovení je dáno alternativně v bodu 2, zda se jedná o pobyt bez víza nebo bez platného oprávnění k pobytu. Soud proto neshledal tuto námitku důvodnou a nedomnívá se, že by rozhodnutí bylo z těchto důvodů nepřezkoumatelné.

Odkaz na ust. § 77 zákona o přestupcích je v tomto případě nepřipadný, neboť podle tohoto zákona se v tomto řízení nepostupuje.

Žalobce dále namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu věci. Vytkl žalovanému, že vycházel pouze z protokolu o podání vysvětlení.

Soud se domnívá, že podklady, které měl žalovaný k dispozici, byly dostačující pro posouzení otázky, zda v případě žalobce jsou dány důvody pro jeho správní vyhoštění. Žalovaný vycházel jednak z protokolu o podání vysvětlení i z podkladů, které sám z evidencí, v nichž zjišťoval totožnost žalobce, zjistil. Vycházel z toho, že žalobce na území ČR pobýval dlouhodobě bez povolení i bez víza a již jednou v roce 2001 mu bylo uloženo správní vyhoštění. Přesto žalobce nevycestoval a svůj pobyt se nepokusil legalizovat. Soud v této věci žalovanému dal zcela za pravdu a považuje žalobcovo tvrzení o tom, že žalovaný nehodnotil skutečnosti, které by byly v žalobcův prospěch, za nedůvodné. Je třeba vycházet z toho, že žalobce měl možnost v rámci pohovoru uvést skutečnosti, které jsou rozhodné pro jeho pobyt na území, a pokud uváděl skutečnosti, z nichž pak nakonec žalovaný vycházel, nemůže žalovanému vytýkat, že žalovaný takto jeho rodinnou a osobní situaci hodnotil. Žalobce sám nepopřel, že družka s jeho dítětem žije nyní na Ukrajině, kde má žalobce i svou matku, sourozence a dům. Pokud tedy žalovaný vyhodnotil tyto skutečnosti v tom smyslu, že žalobce v případě vycestování nebude tímto zasažen v rodinném i soukromém životě, vycházel z žalobcem uvedených faktů. Sám žalobce uváděl, že má zájem dobrovolně vycestovat za rodinou. Žalobcovo tvrzení o tom, že nebyly vyhodnoceny jeho vztahy případně s jinými osobami na území ČR, jeho přátelské vztahy a jeho zázemí, které si zde za léta pobytu vybudoval, jeví se toto tvrzení jako účelové, neboť žalobce netvrdil, že by na území ČR takové zázemí měl.

Žalobcova námitka se týkala i nepřítomnosti tlumočníka v průběhu jeho výpovědi do protokolu. Soud z protokolu zjistil, že žalobce souhlasil s podáním výpovědi v nepřítomnosti tlumočníka, na tuto možnost byl upozorněn. Podepsal, že tlumočníka nežadá. Nelze tedy žalobci dát za pravdu, že nebylo přihlédnuto k jeho žádosti o tlumočníka v rámci správního řízení.

Žalobce dále namítal nepřiměřenost doby, na kterou mu bylo správním vyhoštěním uloženo.

Soud neshledal rovněž tuto námitku jako důvodnou, neboť žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí i správní orgán I. stupně dostatečně odůvodnili, proč bylo přistoupeno ke stanovení této doby. Nemohlo být přihlédnuto k délce žalobcova pobytu na území ČR v žalobcův prospěch, neboť tento pobyt byl nelegální s výjimkou doby, kdy probíhalo řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Přihlédnuto muselo být i ke skutečnosti, že žalobce při kontrole udával jinou totožnost. Lze dát zcela za pravdu správním orgánům I. i II. stupně v tom, že žalobce porušuje právní normy ČR a není proto možno, aby využíval výhod povolení pobytu. Soud dospěl k závěru, že doba, na kterou bylo správní vyhoštění žalobci uloženo, je přiměřená a odpovídá skutečností, z nichž bylo v rámci správního řízení vycházeno. Žalobce v podané žalobě ani v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, kterými by vyvrátil to, co bylo v rámci správního řízení správními orgány vyhodnoceno. V podané žalobě je žalobcem pouze obecně namítán nesprávný postup správních orgánů v rámci řízení a rozhodování o jeho správním vyhoštění. Soud nemůže s žalobcem po seznámení s obsahem správního spisu i odůvodněním rozhodnutí obou správních orgánů souhlasit v tom, že správní orgán zneužívá vyjádření účastníka řízení k vyloučení

jakýchkoli vazeb na území ČR a nezasažení do soukromého a rodinného života namísto toho, aby náležitě zjistil stav věci.

Žalobce pouze takto obecně kritizuje hodnocení skutečností, které sám uvedl do protokolu o podání vysvětlení. Žalobce ani v žalobě neuvedl žádné jiné skutečnosti, jimiž by snad chtěl doložit svoje sociální a kulturní vazby k ČR. Soud nemůže se žalobcem souhlasit v jeho tvrzení, že rozhodnutí je čistě formalistické. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný podrobně zabýval skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, a vyhodnotil je ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců se závěrem, že v případě žalobce není rozhodnutí o správním vyhoštění nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého nebo rodinného života.

Soud nemohl přisvědčit ani žalobcově námitce, která se týká rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Nelze se žalobcem souhlasit v tom, že nejsou uvedeny důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při vypořádání s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Pokud žalobce vytýkal žalovanému to, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze konstatoval, že rozhodnutí je přiměřené a prvoinstanční orgán zkoumal otázku zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, a není zde nijak odůvodněno, proč toto rozhodnutí za přiměřené a vyhovující správnímu řádu považuje, uvádí soud, že i žalobcova námitka týkající se nedostatku odůvodnění napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 68 odst. 3 správního řádu je takto obecně uvedena. Žalobce neuvedl, v čem shledává porušení tohoto ustanovení. Soud po seznámení s obsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí i s odůvodněním rozhodnutí správního orgánu I. stupně neshledal, že by došlo k porušení uvedeného ustanovení správního řádu, pokud se týká jejich odůvodnění.

Soud s odkazem na shora uvedené považuje žalobcovy námitky za nedůvodné, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný náhradu nežádal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem dle ust. § 105 odst. 2 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřipustná.

V Praze dne 3. ledna 2014

Mgr. Dana Č e r n o v s k á v.r.
samosoudkyně